

Interjú a Pufi-könyv készítőjével

„Aki Verőcén lakik, valóban szerencsés”

Októberi számunkban ezúttal rendhagyó módon nem folytatjuk Huszár Pufi hollywood-i történetét, helyette azonban – ahhoz kapcsolódóan – egy remek interjút olvashatnak, mely a Föld túloldalán készült, mégis több szálon kötődik Verőcéhez. Laszlo Ruzsali újságíró Papp Olivér íróval (Huszár Pufi rokonával – a szerk.) beszélgettünk Los Angeles-ben.

– Először is engedj meg, hogy gratuláljak új könyvedhez. Mikor jelenik meg és hol?

– Köszönöm szépen. A Látogatók holdfényénél című kötetem szeptember közepén jelenik meg a magyarországi Underground Kiadó támogatásával. Az interneten több oldalon is lehet majd rendelni belőle, személyesen pedig a kiadónál, illetve a Famulus könyvesboltban vásárolhatják meg Budapesten. Amerikába később érkezünk, bár tárgyalások már folynak ez ügyben.

– Ez az ötödik köteted. Regény, mint az előző könyved?

– Nem. Novellák, elbeszélések. Főként gyermekkoromból származó, kedves kis történetekkel. Az előző viszont, az Álmodó boltja, regény, jól tudod.

– Hol játszódnak ezek a bizonyos történetek?

– Gyermekkorom fontosabb helyszínein, Verőcén, Vácon, Szőlőhegyen.

– Verőce valóban szép és kedves hely, magam is jól ismerem. Sok időt töltöttél ott?

– Verőce a szülőfalum, egy esztendőig laktam ott. Mivel nagyszüleim születésük óta verőceiek, így szerencsére gyermekkoromban rengeteg időt tölthettem a faluban. 2005-től, kisebb-nagyobb szünetekkel magam is ott élek. Fantasztikus hely. Aki csak ismeri, nyaralt vagy kirándult Verőcén, minden bizonnyal maradandó és kedves emlékeket szerzett. Aki pedig ott is lakik, valóban szerencsés.

– Rokonod, Huszár Pufi is verőcei volt félig-meddig.

– Ő Budán született és afféle világpolgárként élt. Élete utolsó szakaszában, évtizedében vásárolt villát Verőcén, és saját bevallása szerint sehol máshol nem érezte magát olyan kitűnően, mint abban a kedves kis faluban. Kevesen tudják, micsoda nevek fordultak meg nála a harmincas években, vendégségben, persze néha a legnagyobb titokban. Többek között Joe Pasternak, Harold Lloyd, Dick Smith (Universal-rendező), bizony mindannyian látták Verőcét.

– A faluban van valamiféle emlékműve Pufinak?

– Sajnos nincs, pedig nagy dolgok is fűződnek a nevéhez. Az első magyar némafilmtől (Pufi cipőt vesz – 1914) kezdve a fronton tett szolgálatáig, amikor az I. világháború fáradt és sebesült magyar katonáit mulattatta, egészen a hollywoodi filmszillagrá válásig, hogy csak néhányat említsék. Ezek mellett pedig rendkívül sokat jótékonykodott, sok „amerikai magyar” köszönhet neki a „túlélést” a '20-as években. Igazán megérdemelne egy kis emlékművet. Itt jegyzem meg – tettünk már lépéseket ez ügyben, a helyszín még kérdéses, eddig úgy fest, hogy Budapesten lesz. Tehát emlékmű nincs ma a faluban Pufiról, viszont a kitűnő helyi újság, a Verőcei Tükör minden hónapban lehoz

egy oldalnyit a Pufi-könyvből, az Egy kövér ember meséiből, ami rendkívül szívet melengető dolog. Remélem, a lap olvasóinak is tetszenek a kis történetek.

– Úgy tudom, most csak rövid időre jöttél ide, Los Angeles-be.

– Valóban. Sajnos semmi bővebben nem mondhatok még itt tartózkodásom fő okáról, maximum annyit, hogy az előző témához kapcsolódik.

– Térjünk vissza az új könyvedhez. Sok verőcei emléked kapott helyet benne?

– Próbáltam minél többet beleírni. Verőce, Magyarokút – vegyesen. Úgy vélem, a megírása óta elég sok minden jutott még eszembe, így nem kizárt, hogy születik egy kizárólag verőcei történetekből íródott kötet is. Itt említeném meg, hogy tudtommal készülöben van egy könyv Verőcéről. Bővebben nem tudok még semmit mondani, mert a szerzőtől nincs rá felhatalmazásom, de drukkolok nagyon, jó, ha minél többen írnak falunkról. Igazán megérdemli, kedves hely. Jó lenne, ha Amerikából is egyre többen látogatnák meg a települést. Én magam ezen vagyok, ahol tudom, megemlítem, mesélek róla és remélem, valóban lesz, aki ellátogat innen a Dunakanyar legszebb falujába, Verőcére.

– ruzsali -

